

Dodoh da život imaju, u izobilju da ga imaju.

(Iv 10,10)

Draga braćo i sestre!

„Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša“ (1Kor 15,17), s jasnoćom i odlučnošću poučava nas sv. Pavao. Uskrsno jutro nadilazi činjenicu praznog groba. Onima koji gledaju očima vjere očituje se uskrsli Krist. Gledati, naime, očima vjere znači promatrati život i svijet u svjetlu osobe Isusa Krista. Po njegovim riječima nastaje nova stvarnost, a njegova djela potvrda su njegovih riječi. Promatrati, dakle, život, ljude i događaje očima vjere, znači vidjeti dublje od onoga što se na površini može opaziti. Čak i onda kad okolnosti nisu jasne ili jednostavne. Čitav Kristov život slijedi logiku besplatnosti. To posebno postaje očitim u njegovoj smrti na križu. Za nas. Stoga je Isusovo darivanje do kraja, do smrti na križu, naša temeljna referentna točka i nadahnuće one ljubavi koja potiče i našu spremnost te želju za darivanjem sebe samih. Život koji Bog daruje čovjeku daleko je više od postojanja u vremenu. To je propinjanje prema punini istine i života, *to je klica postojanja koje nadilazi same granice vremena* (usp. Ivan Pavao II., *Evangelje života*, 60). U tom otkrivamo dubinu našeg spasenja u Kristu i neprolaznu snagu njegove riječi: „Dodoh da život imaju, u izobilju da ga imaju“ (Iv 10,10).

Život koji smo primili nije naše vlasništvo, nego povjereni nam dar. U Svetome pismu slušamo riječi: „Besplatno primiste, besplatno dajte“ (Mt 10,8). U tim riječima sažeta je logika Evanđelja – logika dara. Stoga je kršćanin pozvan živjeti ne zatvoren u sebe, nego otvoren drugome, osobito onome koji trpi. A u našim bolnicama, većinom skriveno našim očima, vode se tihe i teške borbe za život. Ta su mjesta postala mjestom ljudskih očekivanja i često mjestom posljednje nade u spas života. Tako čak mnoga djeca, mladi i odrasli, pogođeni teškim bolestima, čekaju presađivanje nekog organa kao posljednju nadu za svoj život. U ozračju uskrsne vjere, koja nas uči da je naš život Božji dar, htio bih pred sve nas staviti jedan sasvim osobit izazov, koji duboko dotiče samu bît našega kršćanskog života i poziva. Riječ je o darivanju vlastitih organa kao činu posebne ljubavi prema bližnjemu. Ne samo da život kršćanina može biti svjedočanstvom uskrsne vjere u nama, nego i smrt „donorska kartica“ prijelaza u novi život.

U darovanom tijelu kuca ljubav koja se ne predaje smrti. Darivanje organa nakon smrti svjedoči ljubav koja nadilazi samu smrt. Ono nije obveza, nego slobodan čin savjesti. Darivanje organa ne umanjuje dostojanstvo ljudskog tijela, nego ga potvrđuje kao sredstvo velikodušne ljubavi. Naše tijelo, koje je po krštenju postalo hram Duha Svetoga, može i nakon našega života postati znakom nade za druge ljude. Ono govori da smo jedni drugima potrebni, da naš život doseže svoj puni smisao tek onda kad postaje dar

za druge. Ono je izraz „univerzalnoga bratstva“ (papa Franjo). U tome se očituje duboka istina Uskrsa: da ljubav, kad je u pitanju naš bližnji, nadilazi granice smrti.

Sveti Ivan Pavao II. istaknuo je da darivanje organa spada među djela dobrote i suosjećanja, koja podupiru autentičnu kulturu života kako bi ponudila mogućnost zdravlja, pa i života, bolesnicima lišenim nade (usp. *Evandjelje života*, 86). U svojim je govorima snažno naglašavao da je grijeh zakopati u zemlju ono što može spasiti život drugome čovjeku. Darivanje organa za vjernike je tako izraz solidarnosti i kršćanske ljubavi prema trpećem bližnjemu, a ujedno i suobličenje Kristu, raspetom i uskrsnom.

Draga braćo i sestre! Svetkovina Uskrsa potiče nas da se ne bojimo zapodjenuti razgovor i o toj temi, informirati se i produbiti svoje razumijevanje te očitovati spremnost na takav korak, uvijek hrabreni čvrstom vjerom da nijedan čin ljubavi ne ostaje bez ploda pred Bogom i ljudima.

Uskrsna vjera nije sjećanje na prošlost, nego poziv na život ispunjen nadom i ljubavlju – vjerom da i nakon „Velikog petka“ uvijek dolazi uskrsno jutro. Uskrsna vjera donosi nadu jer svjedoči da patnja i smrt nemaju posljednju riječ. Govori nam da svaka osoba može započeti iznova.

Sa željom da uvijek budemo ljudi i narod nade, oni koji ne zatvaraju svoje srce pred suobličavanjem Isusu u njegovoj spasenjskoj ljubavi i darivanju do kraja - u zajedništvu s mons. Ivanom Ćurićem, našim pomoćnim biskupom i s mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom u miru – svima vama, draga braćo svećenici, redovnici, sestre redovnice, svima vama draga braćo i sestre i svim ljudima dobre volje, želim sretan i blagoslovljen Uskrs.

U Đakovu, o svetkovini Uskrsa 2026.

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit